

Idejna zasnova Kliničnega oddelka za gastroenterologijo, Inštituta za radiologijo in Klinike za nuklearno medicino UKC Ljubljana

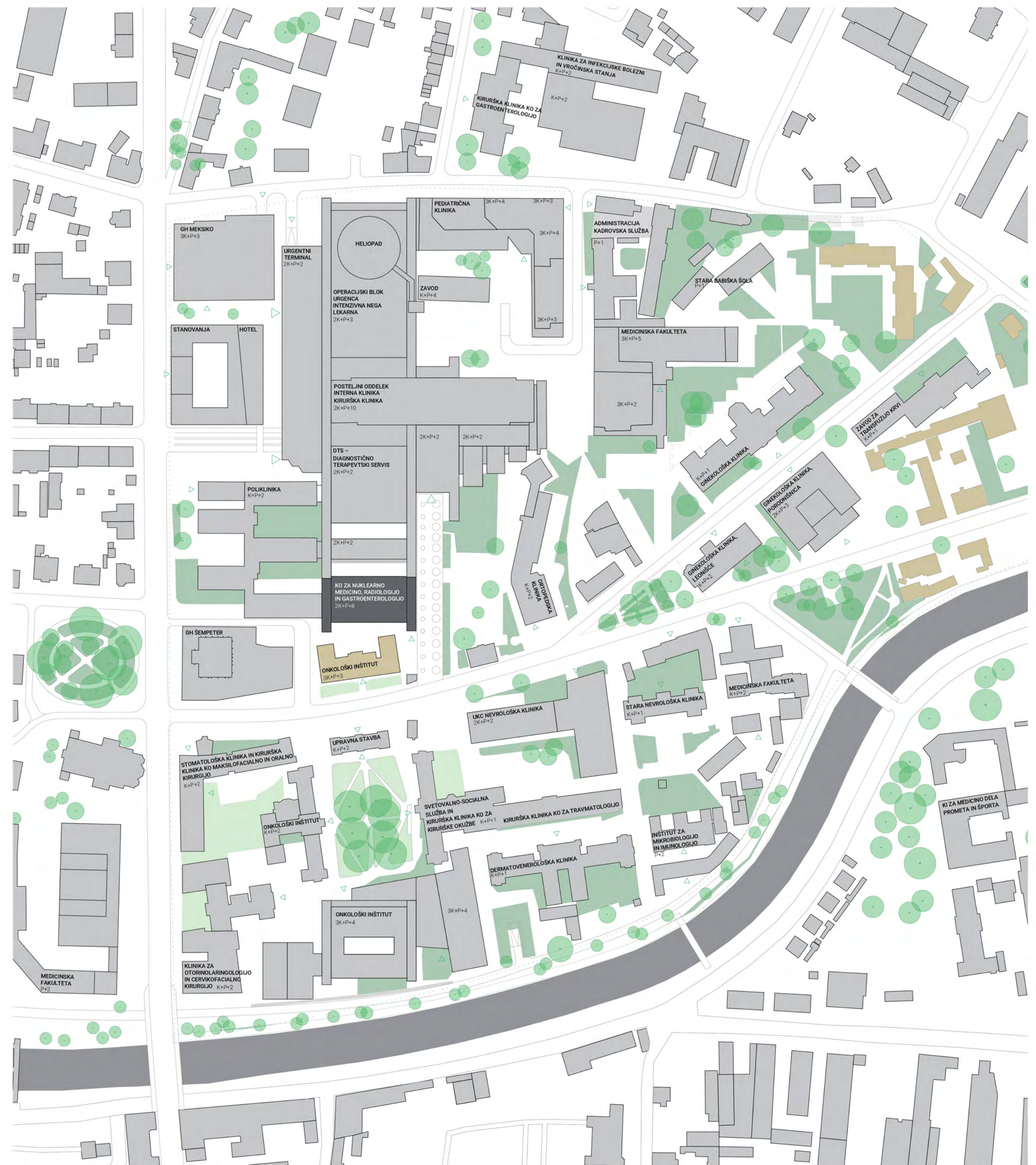
avtor: Klemen Kapš
mentor: prof. mag. Tadej Glažar, univ. dipl. inž. arh.

Arhitekturni projekt predstavlja novi objekt na Univerzitetnem kliničnem centru Ljubljana (UKCL) namenjen gastroenterologiji, nuklearni medicini in radiologiji. Cilj je uskladiti vse programe z urbanistično zasnovo arhitekta Stanka Kristla. Arhitekturni koncept se osredotoča na ustvarjanje

funkcionalnega in prijetnega okolja, ki spodbuja zdravljenje, udobje in pozitivne izkušnje za paciente, obiskovalce in zaposlene. S tem magistrskim delom želim preveriti, ali je umestitev programov gastroenterologije, nuklearne medicine in radiologije na skupni lokaciji, ki sledi obstoječi urbanistični zasnovi, možna.

Z urbanistično zasnovo novega objekta, ki ga ustvarjam, sledim že obstoječi zasnovi Stanka Kristla. Kristl je predvidel rast ljubljanskega UKC in temu ustrezno spretno izvedel urbanistično zasnovo. Obstoječo zasnovo objektov sestavljata dve glavni komunikacijski osi (cesti), ki ju sestavljajo hodniki in na določenih mestih tudi ostali servisi (stranišča, inštalacijski jaški in vertikalne komunikacije). Med tema komunikacijskima osema pa se nizajo volumni objektov. Volumni vsebujejo različne bolnišnične programe. Rast kompleksa je s tem zelo premišljeno zasnovana, saj ob potrebi po novih prostorih le podaljšamo komunikacijske osi in med njiju vstavimo nov volumen. S tem racionaliziramo celoten kompleks od delov in med njimi ustvarimo enostavno gibanje in komuniciranje. S tovrstnim načinom širjenja lahko nadaljujemo širitev tako južno in severno kot tudi zahodno in vzhodno z dodajanjem volumnov ob straneh ali celo z dodajanjem nove komunikacijske osi.

Z materialnostjo fasade sem želel poudariti kontinuiteto obstoječega objekta UKCL in ustvariti lahkotnost fasade novega volumna zaradi relativno velike višine objekta. Fasado tvorijo aluminijaste fasadne plošče, ki skupaj z okenskimi površinami tvorijo horizontalni ritem in s tem nadaljujejo oblikovno idejo fasade obstoječe stavbe. S poudarkom horizontalnim želim optično znižati relativno visok volumen, ki ga projektiram. Veliki stavbni volumni načeloma niso prijetni za percepcijo uporabnika, saj lahko vzbujajo nelagodje in občutek neobvladljivosti velikega merila. Senčenje objekta s paneli iz ekspanzirane pločevine je izvedeno tako, da prepušča poglede iz notranjih prostorov navzven, a vseeno zaščiti fasado pred direktno sončno osvetlitvijo. Ker imajo različni programi v objektu različne potrebe po količini naravne svetlobe in omogočanja pogledov, sem z variranjem gostote mreže, ki deluje kot senčilo, omogočil različne pogoje senčenja v različnih etažah.

Območje UKC Ljubljana.

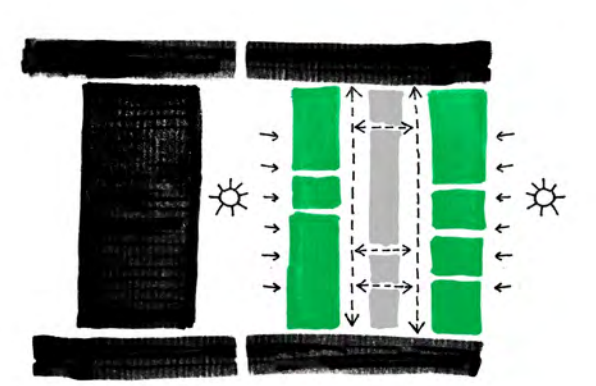
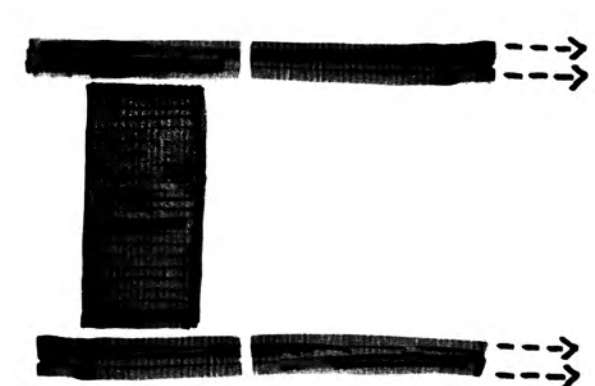
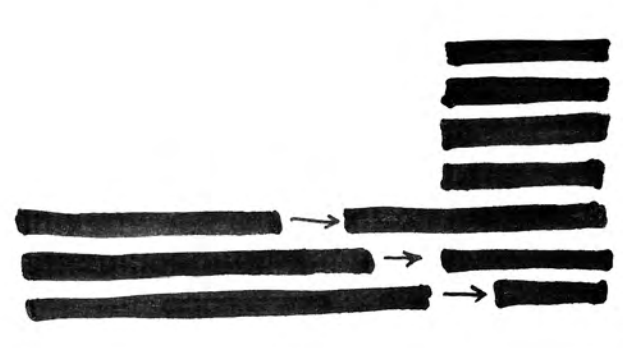
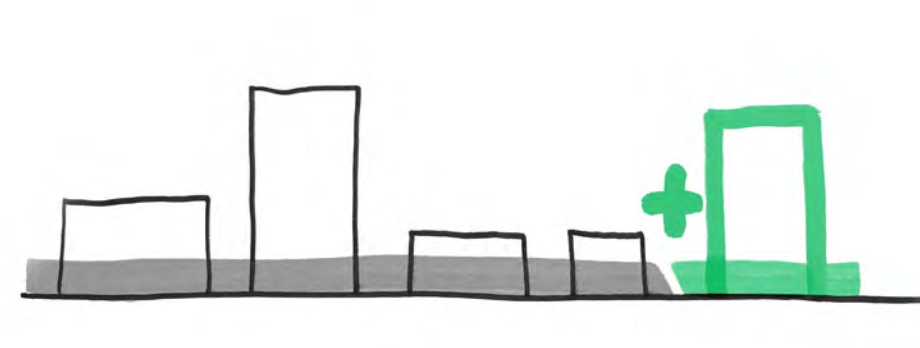
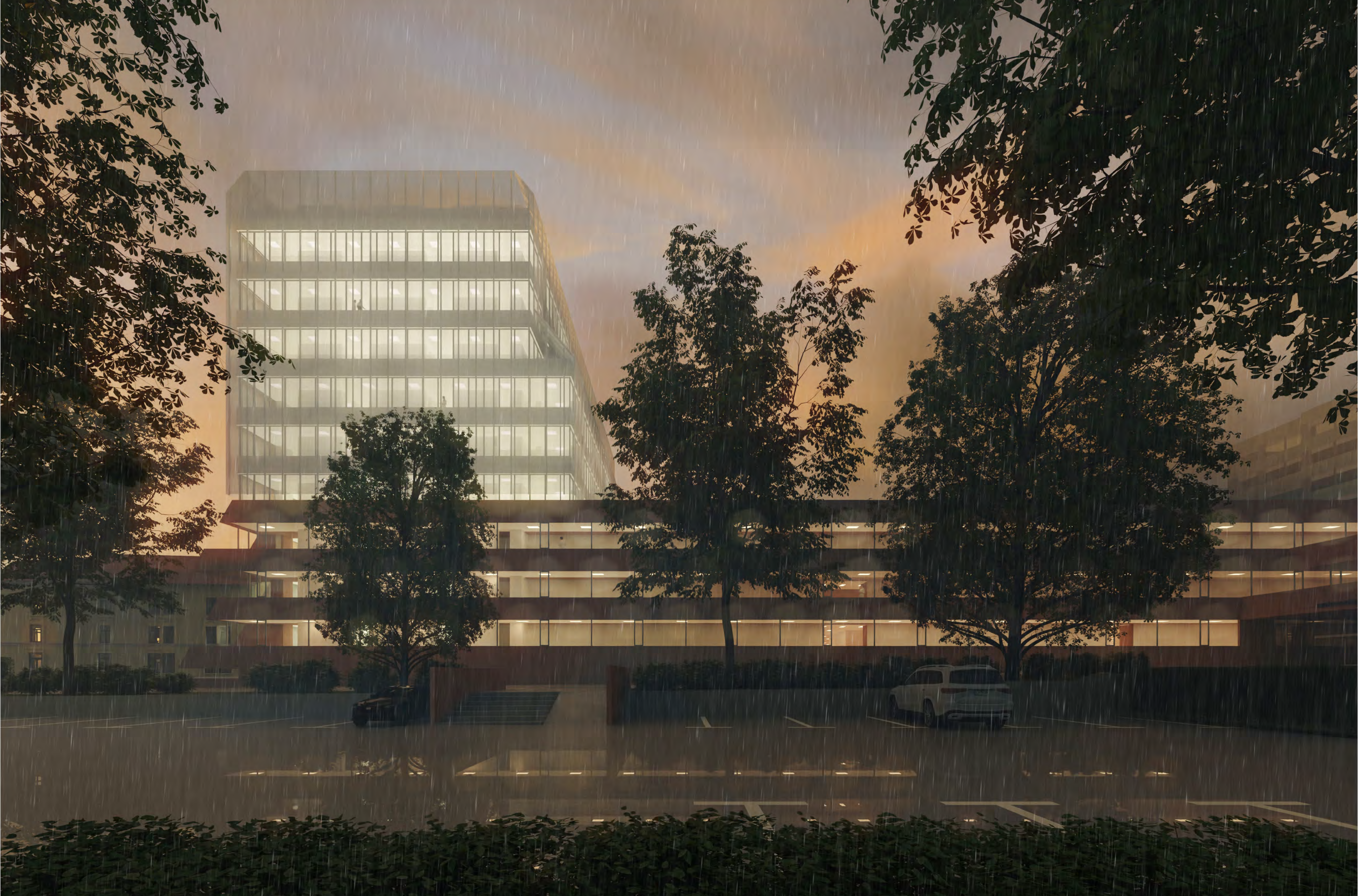
M: 1:2000

Endoskopirna osvetljena posredno preko servisnega hodnika za osebe.

Recepcija v vhodni avli.

Program objekta, ki ga dodajam obstoječi stavbi, je sestavljen iz treh glavnih delov:

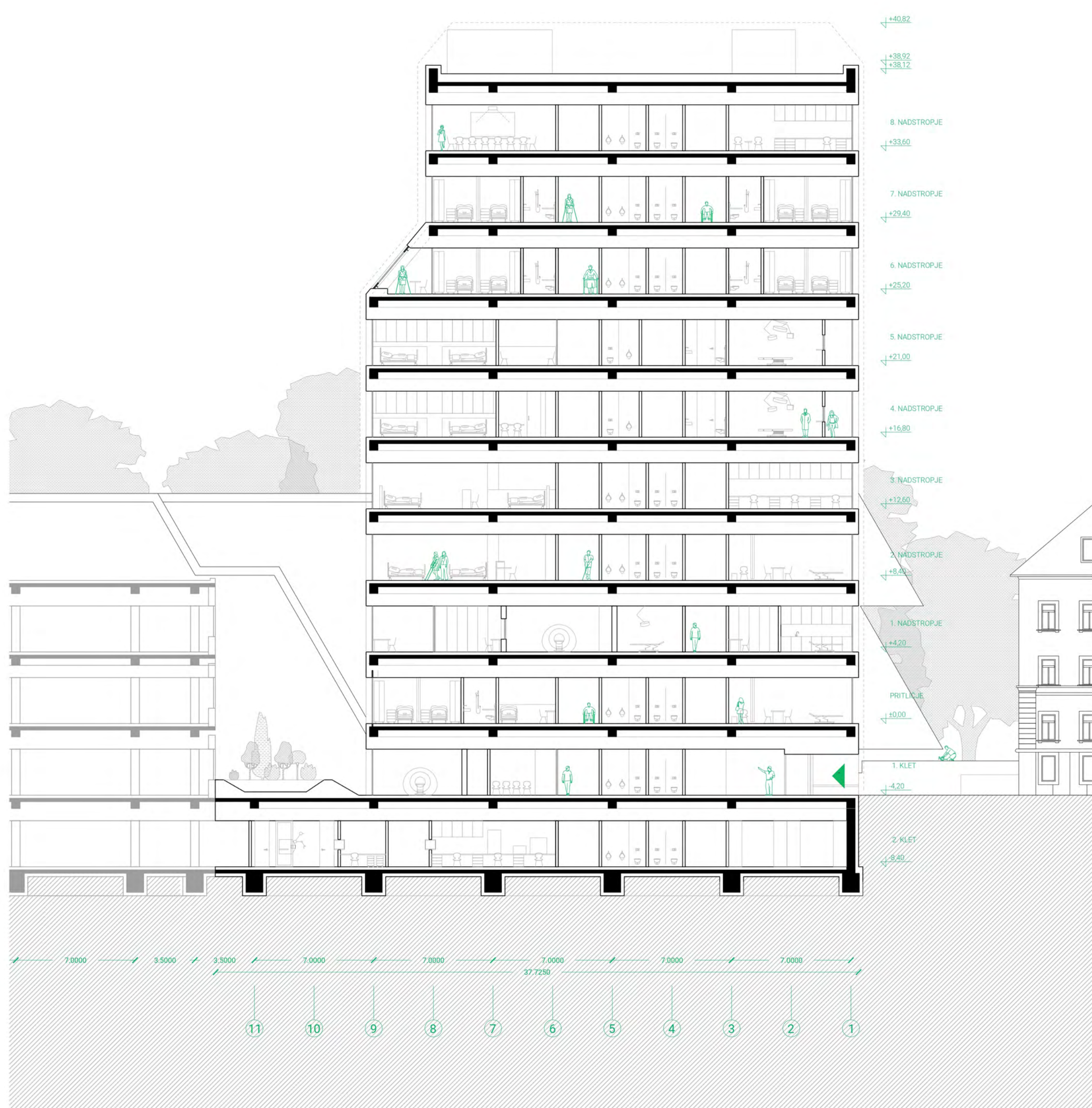
1. Klinični oddelek za gastroenterologijo,
2. Inštitut za radiologijo,
3. Klinika za nuklearno medicino.

Prostore, namenjene tem oddelkom, sem ob upoštevanju trenutne razporeditve prostorov v obstoječi stavbi razporedil po nadstropjih nove stavbe. Zaradi velike količine programa in zahtevanih prostorov se program razprostira skozi 10 etaž (2 kleti, pritličje in 7 nadstropij). Za najefektivnejše komuniciranje med etažami, predvsem znotraj istih programov, so ti smiselno »naloženi« drug na drugega, da pride do minimalnih trenj pri transportu osebja, pacientov in opreme. Program je v določene etaže nameščen zaradi več dejavnikov. Eden od teh je mesto programa v obstoječem objektu in adaptiranje nanj, kar omogoči najlažjo komunikacijo med

obstoječo in novo stavbo. Prav tako je upoštevana frekventnost obiska prostora določenega programa s strani uporabnika (npr. število odhodov in prihodov v dnevni v prostoru, kot je endoskopična, se razlikuje od prostora, kot je zdravniški kabinet). Temu primerno so prostori postavljeni bližje ali dlje od vhoda, obstoječega programa. Različne so tudi potrebe po kvadraturi med programi in prostori, ki jih morajo neposredno servisirati. Skupna kvadratura prostora za magnetno resonanco in prostorov, ki ga servisirajo, se lahko zelo razlikuje od prostora za ambulate za preglede ali sklopa endoskopičnih. Ob upoštevanju vseh navedenih dejavnikov, sem zasnoval razporeditev po etažah, kjer se v pritličju in v prvem nadstropju nadaljujeta programa obstoječe stavbe (Klinike za nuklearno medicino in Inštituta za radiologijo), višje etaže pa sem namenil predvsem Kliničnemu oddelku za gastroenterologijo. V 1. in 2. kleti pa širim program Klinike za nuklearno medicino.

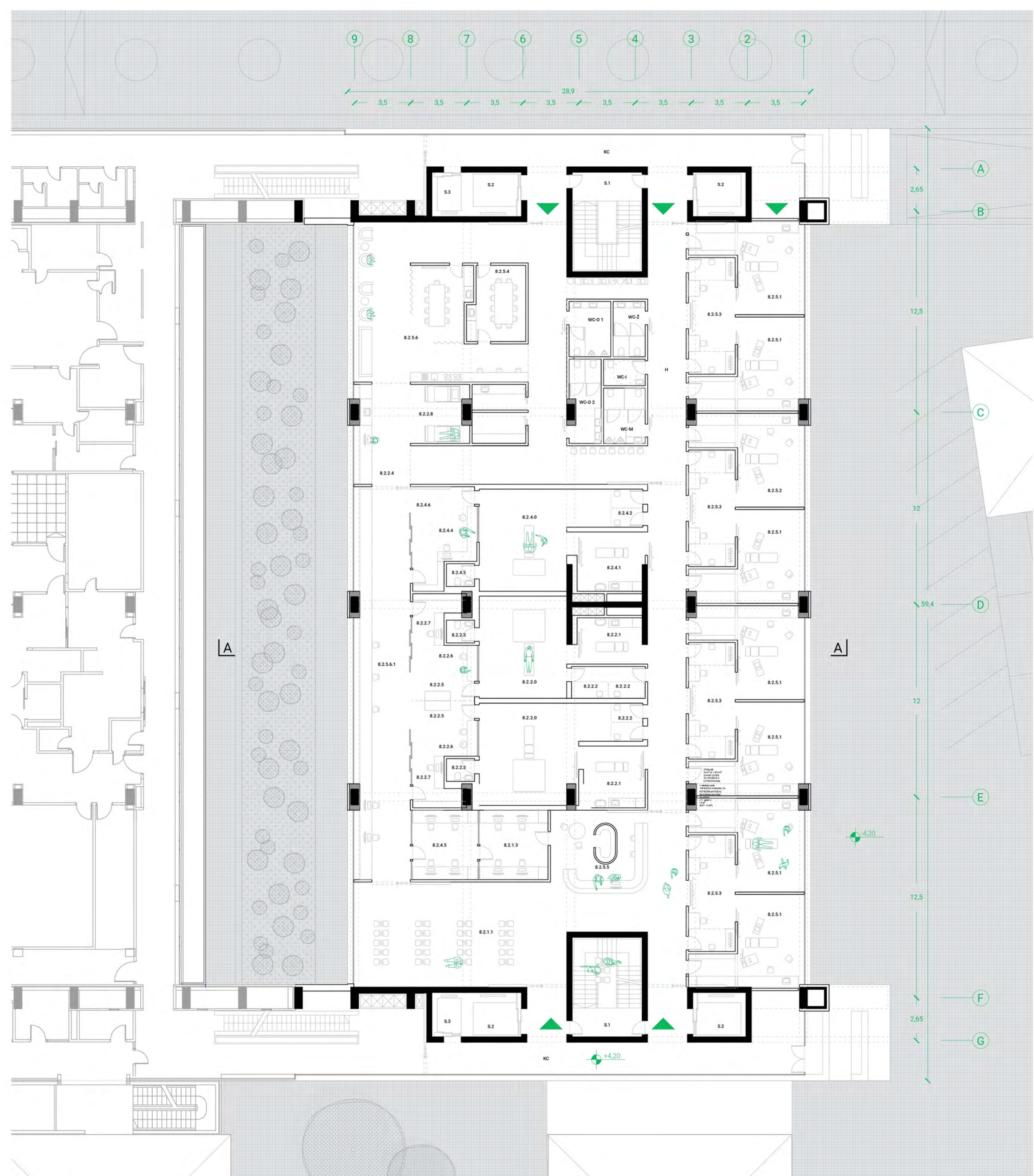
Vsak od treh programov potrebuje zelo specifične prostorske ureditve tlorisov za svoje učinkovito delovanje. Razporeditev prostorov in endoskopičnih in gastroenteroloških oddelku je premišljeno zasnovana, da omogoča učinkovito in varno izvajanje endoskopij ter nemoten prehod med različnimi fazami postopkov. Razporeditev prostorov na radiološkem oddelku, kjer se izvajajo diagnostične preiskave za magnetno resonanco in računalniško tomografijo (CT), je premišljeno zasnovana za zagotavljanje učinkovitega postopka diagnosticiranja. Ključne enote vključujejo sobo za slikanje z magnetno resonanco in sobo za slikanje s CT-jem, ki sta opremljeni z napredno tehnologijo za natančno vizualizacijo notranjih struktur telesa. Ti prostori predstavljajo osrčje oddelka, kjer se izvajajo temeljne preiskave za natančno postavljanje diagnoz in načrtovanje zdravljenja pacientov. Razporeditev prostorov na oddelku za radiofarmacijo, ki je del klinike za nuklearno

medicino, je premišljeno oblikovana za varno in učinkovito izvajanje diagnostičnih postopkov s pomočjo radioaktivnih zdravil. V tej kompleksni strukturi se združujejo visokotehnoški prostori in servisni prostori, ki so ključni za delovanje oddelka. Kljub raznovrstnim prostorskim potrebam oddelkov, pa so vseeno imeli skupne zahteve. Ena od njih je potreba po naravni osvetlitvi, ki je univerzalno bolj potrebna v prostorih s stalnimi delovnimi mesti in manj potrebna v servisnih prostorih. Zato je velika večina servisnih prostorov umeščena v osrčje objekta, odmaknjena od okenskih površin. Sklop servisnih prostorov je tudi na več delih prekinjen, kar omogoča tako lažjo komunikacijo med prostori tlorisa, kot tudi omogočanje difuzne osvetlitve z naravno svetlobo po celotni globini objekta. Servisni prostori pa so zaradi omogočanja pogledov, naravne osvetlitve in potrebe po večjih odprtih površinah brez fiksnih stenskih elementov, umaknjeni ob fasado objekta.

Prerez A-A.

M: 1:200

Tloris 1. nadstropja.

M: 1:200